

цѣлото население. Фесовѣтъ били хвърлени, всички наложени български калпаци съ желти кръстове на чело. Чорбаджиитѣ се изравнили съ народа и всички заживѣли като братя.

Така прекарали десетъ дни. Съ особено писмо Каблешковъ съобщилъ въ Панагюрище, че Копривщени въстанали, превзели конака и обявили града освободенъ. Веднага Бенковски заповѣдалъ да се вдигне Панагюрище и заповѣдалъ да звѣнятъ църквитѣ. Знамената се развѣли. Свободнитѣ хора се прегръщали и цѣлували отъ радостъ . . . Следъ 8 дни пристигнала силна турска войска и се захванали боеветѣ....

На 1-ви май турцитѣ стигнали до Копривщица. Градъ Клисурса билъ запаленъ и изгоренъ отъ башибозуци. Въ Копривщица се събрали на съветъ първенцитѣ и казали на въстаницитѣ да избѣгатъ въ планината, защото нѣматъ ни оржжия, ни сили да се биятъ съ добре въоръжената турска войска, която изкарала чиличенитѣ топове надъ града.

Края на въстанието

За да се спаси Копривщица съ населението, въстаницитѣ избѣгали въ Стара планина. Турцитѣ пратили по тѣхъ потери. Студени дъждове и силенъ снѣгъ обливали земята. Балканътъ замръзналъ. Хлѣбътъ сесвършилъ. Голѣмо юначество показвали младитѣ бунтовници родолюбци, ала не могли да излѣзатъ на глава срещу гладъ, студъ и потери.

Въ едно много преплетено и опасно мѣсто Каблешковъ заболѣлъ силно отъ треска. Турцитѣ го хванали съ нѣколко другари и го откарали въ Ловечъ. Тамъ се събрали турскитѣ бееве и началници да го разпитватъ, защо се бунтува и защо води другитѣ на бунтъ противъ султана.

За изпитването поканили да слуша и владиката